V Bibli nenajdeme ani jedno slovo sv. Josefa, protože byl mužem velkého ticha. Díky tomuto tichu dokázal slyšet Boží hlas a rozpoznat vůli Boha Otce pro Svatou rodinu.

Ve věku hluku a velkého množství slov nám Josef připomíná, že pokud chceme slyšet Boží hlas, musíme ztišit naše srdce a vstoupit do ticha.

Převzato z www.fatym.com

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička

náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička

www.farnostpolicka.cz, farar@farnostpolicka.cz

kancelář: +420 461 725 172, kněz: +420 608 719 872

IČO: 49324675, č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 4. dubna 2021, uzávěrka je 26. března 2021.
Příspěvky zasílejte na: evaskalnikova@yahoo.com
Fotografie v tomto čísle:
Josef Činčiala, Pavel Ingr, Stanislav Knotek, Ivana Buzková,
Věra Klimešová, Eva Skalníková, P. Tomáš Enderle
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle
Redaktorka: Eva Skalníková

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

BŘEZEN 2021

Zkus v postní době ze svého života něco odstranit,
co ti bere čas a co není tak důležité a potřebné.
A do uvolněného prostoru vpusť Boha…

P. Aleš Opatrný

Slovo kněze
na úvod

Milí farníci a čtenáři Farního posla,

s veřejným vyznáním vin by se mělo šetřit, ale čas od času člověk skrze poodhalení své ubohosti napomůže druhým vidět jejich vlastní nedostatky a třeba i skutečnost, že s nimi lze něco dělat. V neposlední řadě to pomáhá k pochopení, že naše hodnota se neodvíjí od našich schopností či bezhříšnosti. Přistupme tedy k vyznání mého hříchu.

Zlobil jsem se na některé z Vás, a to neprávem. Snad jste si toho nevšimli, ale i tak jsem se na Vás zlobil. Zpravidla jsem si povzdychl při pondělí, když jsem se podíval na seznamy účasti na mších příštího víkendu, které byly takřka zaplněny. Povzdychl jsem si, že tolik lidí si neuvědomí, že přeci když může být v neděli v kostele všeho všudy 150 lidí, tak na ně nevyjde místo každý týden. Že pro ně je jejich vlastní zájem (byť oprávněný a vznešený) důležitější než zájem jejich bratří a sester.

Jenomže pak jsem si uvědomil, jak často se to stává mně. Jak často mi nedochází věci, které by mi přeci měly dojít, které jsou mojí zodpovědností a záleží mi na nich, ale dokud mne na ně někdo neupozorní, tak si je neuvědomím. Tehdy mi došlo, jak moc se podobám ženě naštvané na svého manžela, která - když se jí muž zeptá, co jí je – se naštve ještě víc, protože by to přeci měl vědět.

Dlouho jsem se odhodlával Vás požádat, abyste se nepsali na mši svatou dříve než v pátek, pokud jste na mši byli poslední neděli. Považoval jsem to téměř za urážku, jako bych Vám vysvětloval, že si máte umýt ruce, když jdete ze záchodu. Ale hned co jsem to udělal, došlo mi, že to nejen bylo správné, ale že to byla moje povinnost, kterou jsem zanedbal. Svou okamžitou ochotou přistoupit na tuto moji žádost jste mi dokázali, že na vině nebyla v první řadě Vaše sebestřednost, ale moje neschopnost Vás instruovat o tom, co pro mne bylo snadné z mé pozice zahlédnout. Omlouvám se za to.

A nejen že se omlouvám, ale také se budu snažit být lepší. Mým prvním skutkem pokání nechť je článek v tomto Farním poslu, kterým bych rád jasněji vyjádřil to, co od Vás očekávám a co považuji za důležité. Kéž byste jej dokázali přijmout s takovou ochotou a pokorou, s jakou dáváte prostor ostatním na nedělních mších.

Ať Vám Pán žehná,

P. Tomáš Enderle
AMDG, na svátek Stolce svatého Petra 2021

Příběhy z Indie v Poličce

Pozvánka na výstavu

Letos v březnu bude ve farním kostele sv. Jakuba v Poličce k vidění putovní výstava příběhů z Indie „Za naše úspěchy vděčíme Vám“. Diecézní charita Hradec Králové tímto způsobem vypráví příběhy úspěšných absolventů projektu Adopce na dálku®.

Z příběhů vyzařuje vděčnost, naděje a touha pomáhat dalším lidem. Mnozí z dnes již dospělých absolventů prožívali v dětství těžké chvíle kvůli nemoci nebo úmrtí jednoho z rodičů. Naštěstí se jich ujali indičtí partneři projektu Adopce na dálku®. Když se pak tito mladí lidé postavili na vlastní nohy, začali někteří sami finančně podporovat chudé děti a další jim ve svém volném čase pomáhají třeba s domácími úkoly. Dárci Diecézní charity Hradec Králové podpořili od roku 2000 více než 6500 indických dětí na cestě k lepšímu vzdělání. Dlouhodobá podpora dárců má smysl. Z absolventů projektu se v řadě případů stávají učitelé, zdravotní sestry, účetní nebo strojní inženýři. Dnes jsou z nich sebevědomí lidé, kteří se dokážou postarat o svoje rodiny a jsou přínosem pro celou indickou společnost.

Před svým zastavením v Poličce byla tato putovní výstava instalována například v Havlíčkově Brodě, Náchodě nebo Ústí nad Orlicí.

Více informací najdete na webu adopce.hk.caritas.cz.

Oblastní charita Polička - Domácí hospic sv. Michaela
hledá do svého týmu
zdravotní sestru.
Nástup možný ihned.
Bližší informace k pracovní pozici
na www.policka.charita.cz,
nebo se obraťte na Mgr. Jitku Kosíkovou, vedoucí služby
tel.: 731 598 819
mail: jitka.kosikova@pol.hk.caritas.cz.

Str. 4 a 5 připravila Marcela Vraspírová, Oblastní charita Polička

Sen o poličské farnosti

O co stojí usilovat

Snad je to tím, že jsem zjistil, že si v Poličce ještě chvíli pobudu, snad je to tím, že jsem měl příležitost se o dovolené řádně vyspat, snad je to tím, že se už tolik nemusím věnovat opravě kostela sv. Jakuba, a tak se mohu zabývat podstatnějšími věcmi, ale každopádně se v těchto dnech zaobírám otázkou, jaké by měly být naše cíle jako věřících i jako farnosti v místě, kde žijeme. Nemám mnoho zkušeností s vytyčováním cílů pro společenství. Ze svého osobního života ale vím, že když člověk o nic neusiluje, tak trouchniví, a že když už člověk o něco usiluje, je dobré si co nejpřesněji určit, o co vlastně má cenu se snažit. Tento můj příspěvek do Farního posla je tedy mojí první snahou o vylíčení toho, čemu by bylo dobré se jako farnost přibližovat.

Na číslech (ne)záleží

S velikou nadsázkou jsem kdysi při mši pravil, že do pěti let by mělo být v poličské farnosti 50 ministrantů, 5 bohoslovců a 15 křtů dospělých lidí každé Velikonoce. Humor to byl dvouvrstevný, jednak co se přehnaných očekávání týká, jednak co do kritérií úspěchu. Na číslech přeci nezáleží, ne? Ano i ne. Mnohem podstatnější než čísla je jak atmosféra ve farnosti, tak osobní duchovní a morální život jejích členů, jenomže ať chceme nebo ne, tak ona čísla ovlivňují atmosféru ve farnosti mnohem více, než si možná uvědomujeme. Dobrá farnost totiž není nutně veliká farnost, ale farnost přitažlivá, s dynamikou růstu spíše než úpadku. Velmi rozdílně přemýšlí jak farář, tak farníci, když se snaží co nejvíce brzdit úpadek a udržovat si pozice, oproti farářům a farníkům, kteří mají důvěru v sílu Božího Slova i Ducha, že i v dnešní době dokáže oslovit a uchvátit srdce člověka. Tuto důvěru je nemožné získat bez toho, abychom sami byli osloveni a uchváceni.

Jinými slovy. Na číslech nezáleží. Na čem ale záleží, je růst. Jak růst intenzity duchovního života věřících (růst dovnitř), tak růst vědomí a prožívání společenství věřících, které je připraveno přijmout i lidi zvenčí (růst společenství).

Lidé produktivního věku

S lidmi mezi dvacátým a sedmdesátým rokem věku stojí a padá místní církevní společenství. Právě v tomto věku totiž probíhá základní zápas o to, jak bude život můj a mých dětí zaměřen. Zda je křesťanství a víra pro mne základním elementem života, nebo je zvykem, tradicí, zkrášlením svátečních dní, přítěží, nebo tím čtvrtým vzadu po rodině, práci a koníčcích. Se dvěma rodinami, co staví den za dnem Boží království na první místo ve svém životě, se bude šířit evangelium snadněji než s dvaceti, které vnímají víru jako ornament nebo břemeno.

Mezi běžné, navenek viditelné projevy toho, že je pro mě něco podstatné (ať je to rodina, Bůh nebo sbírání známek), patří:

- věnuji soustavně čas budování této věci (služby ve farnosti)
- usiluji o prohloubení mé vazby k této věci (vzdělávání se, modlitba, všednodenní mše svatá)
- navzájem s ostatními se podporuji ve svém nadšení (malá společenství)
- fyzické zajištění této věci považuji za svůj vlastní eminentní zájem (finanční podpora)

Z těchto vnějších znaků života mi přijde mimořádně důležitý ten třetí. Jak snadno víra jednotlivce ochládá a uhasíná!
V dobách svatého Pavla lidé měli svoji víru v nádobě hliněné, křehké. O co více dnes. Jak mocnou pomocí ve vlažnosti jsou malá společenství lidí, kteří se pravidelně setkávají (alespoň jednou za měsíc), aby spolu pobyli, ale také aby vědomě zaměřili své životy k Bohu modlitbou a hovorem. Pramálo účinku v tomto ohledu mají ta společenství, ve kterých se zvlažněním víry členů zvlažní také zbožná část jejich setkávání a stane se trpěnou zátěží. Jak moc bych toužil po tom, aby se lidé v produktivním věku setkávali po skupinkách za účelem povzbuzení v životě víry. „Vždyť to nejde, máme děti," namítnete mi. „Kde je vůle, tam je cesta," odpovím Vám na to. Pokud sami tento problém nedokážete vyřešit, sám Vám seženu a zaplatím mládežníka, který Vám děti uloží a pohlídá, abyste se mohli jednou za čtrnáct dní setkat a povzbudit ve víře.

Tuze rád bych, aby členství v nějaké malé skupince lidí, kteří jsou si duchovně blízko, bylo chápáno ne jako luxus, ale jako norma. Víme, že je třeba se vzdělávat ve víře. Víme, že je třeba podstupovat námahu duchovního života. Zdalipak také víme, že je třeba udržovat svoji víru skrze malé společenství věřících, se kterými jsem v dlouhotrvajícím kontaktu a kteří mi mohou poskytnout zpětnou vazbu či povzbuzení, až je budu nutně potřebovat?

Senioři

Aby tato společenství seniorům vydržela až do pozdního věku, to bych jim přál. Aby uvolněné chvíle neobětovali zcela zábavě, ale spíše modlitbě, četbě zbožných knih a tichu, to bych si pro ně přál. Aby se křečovitě nesnažili zvládat všechno to, co snadno zmákli před pěti lety a nezakládali svoji hodnotu na své užitečnosti, o tom bych pro ně snil. Aby nám nezmizeli jednoho dne beze slova z kostela a netrávili svá poslední léta na tomto světě bez kontaktu se svátostným Kristem jen kvůli tomu, že nechtějí „otravovat“ pan faráře, to je touha mého srdce. Aby odcházeli připraveni na onen svět a aby se tam těšili, za to bych byl tuze rád.

Mládež

Mladým lidem bych přál především nepříliš dlouhé mládežnické období. Prodlužuje se nám nějak v tomto světě ten čas mezi „rodiče, vy mi nemáte co nakazovat, vždyť už jsem skoro dospělá“ a skutečným přijetím zodpovědnosti za svůj život. S tím souvisí i otázka přijetí, nebo odmítnutí víry, ve které jsou často vyučeni od rodičů. Superschopností mladých lidí bývá zostřené vidění každého pokrytectví u ostatních (u sebe zas tolik ne), a proto autenticita prožívání víry rodičů je základním elementem při jejich vlastním přijetí, nebo odmítnutí víry. Pokud vidí u rodičů i u faráře to, že víra neformuje jejich život, že je to něco, o čem se mluví a co se používá k prosazení své vůle, spíše než se to žije, pak to v nich potvrdí dojem získaný od kamarádů a ze seriálů, že křesťanství je stará povídačka zralá na umístění do muzea.

A ještě jednu věc bych si pro mládež přál, tak podstatnou, že ji musím dát do samostatného odstavce. Aby jako zázrakem neuvázli v žádném otroctví, kterým se snaží ujařmit dnešní doba. Vždycky v historii světa existoval zločin kažení mládeže, který se přísně odsuzoval. Stačí mít otevřené oči, aby člověk viděl, jak mnoho věcí v dnešní době křiví charaktery mladých lidí a často je tím nevratně poškozují. Jak prestižní a přitažlivé ty věci jsou a jak je obtížné jim odolat, obtížnější než zpěvu Sirén.

Děti

Aby děti spolu tvořily dobrou partu. Aby byla přirozenou součástí tohoto společenství modlitba. Aby rády chodily na náboženství. Aby se na tom náboženství dozvěděly základní skutečnosti o víře a duchovním životě. Aby dokázaly na náboženství pozvat své kamarády. Aby si mohly uvědomit, že na náboženství se zabýváme mnohem důležitějšími otázkami než v chemii či informatice. Aby se za víru nestyděly, ale cítily ji jako privilegium. Aby na svých rodičích viděly, jak je pro ně Bůh důležitý. Aby modlitba byla součástí jejich každodenního života. Aby je rodiče vedli ke schopnosti obětovat se. Aby byla pro ně účast na mši svaté (ne nutně příjemnou) samozřejmostí.

To bych přál dětem naší farnosti. Není toho málo, ale jak se říká, pro děti to nejlepší.

Liturgie

Někdo by rád na mši svaté zpěvy z Hosany, jiný z Kancionálu, jiný gregoriánský chorál. Jeden by chtěl na mši svaté kadidlo, druhý hlavně aby byla krátká. Jeden by chtěl dětská kázání, jiný řádnou tvrdou katechezi. Jeden by rád úsměv kněze a pár vtipů při kázání k tomu, jiný důstojnost, krajky a latinu. Mojí touhou by pak bylo vyjít vstříc každému legitimnímu nároku, který je možno uspokojit. Za legitimní nárok považuji ten, který pomáhá člověku prožít mši svatou s vědomím, že je v našem středu skutečný, nad všechno pomyšlení vznešenější Bůh, a s vědomím privilegia, kterým je členství v rodině Božích dětí. Naopak za ne úplně oprávněné považuji požadavky na to, aby mše svatá od člověka nic nevyžadovala (co nejkratší, vždy jen útěšná či povzbudivá kázání, vše podle mého vkusu). Nepovažuji za nutné ani dobré přizpůsobovat nejcennější obřad svěřený lidem zrovna těm z nás, kteří jsou už jednou nohou venku z kostela a jejich požadavky jsou důsledkem této vlažnosti.

Kostely a fara

Moc rád bych, abyste vnímali kostel a faru na půl cesty mezi veřejným prostorem a domovem. Aby bylo pro Vás podobně přirozené vysát v kostele jako vysát v obýváku. A stejně tak, abyste si bez ostychu řekli, že chcete uspořádat rodinnou slavnost na farní zahradě. Kostely a fara nejsou majetkem faráře, ale farnosti a Vy jste součástí farnosti stejně jako farář. To s sebou nese povinnosti a práva. Činí mi velikou radost, že své povinnosti berete vážně a podílíte se na službách ve farnosti, kéž byste také tak dobře vnímali, že nepracujete na cizím, ale na svém.

Velikou radost mi třeba udělalo, když si dvojice pracantů před týdnem všimla, že máme na faře ucpaný okap a namísto toho, aby úkolovali nekňubu faráře, co by z žebříku asi spadnul, vyřešili to sami. Pán Bůh odplať jim i každému z Vás, kdo vnímáte kostel a faru jako součást své zodpovědnosti.

Město

Ve vztahu k veřejnosti mám tři veliké touhy. První je ta, abychom byli otevření přijímat bez předsudků a s upřímnou radostí zabloudilé staré známé i příchozí z daleka u našeho farního rodinného krbu. K tomu jsou také nesmírně užitečná ona drobná společenství, ve kterých lze poutníka upíchnout, aby mohl zpozorovat křesťanský život v praxi.

Druhá touha je nejen být vnímáni, ale především být skutečně užiteční svému okolí. Poličská charita odvádí obrovský kus práce, ale pokud bychom nechali své poslání ke světu a slabým jen na ní, pak jsme abdikovali na jeden z podstatných rysů křesťanské existence.

A v neposlední řadě by měla farnost a každý věřící být všem lidem živou připomínkou toho, že Bůh existuje. I kdyby to mělo být jen tím, že nosím na krku křížek.

Vzájemnost

Moc bych toužil po tom, aby byla farnost společenstvím malých společenství, ve kterém každý bude mít někoho mimo okruh vlastní biologické rodiny, s kým může sdílet radosti a bolesti života v prostředí víry. Tam, kde jsou dva nebo tři ve jménu Kristově, tam je i On sám.

K této vzájemnosti ale nepatří jen dobré vztahy s těmi, kteří jsou mi temperamentem či názory blízko, ale také láska k těm, kdo jsou mi protivní a se kterými nesouhlasím. Upřímně se pokoušet vidět svět očima druhého, namísto toho, abych mu nasazoval psí hlavu, je drobný zázrak, který se ale může v síle Ducha svatého dít každodenně.

Farář

Jakkoli bych přál poličské farnosti nejen faráře schopného a milého, ale i zbožného, přeci jen bych jí přál něco ještě víc než to. A to, aby na faráři ve svém životě tolik nezávisela. Aby dokázala kvést v časech dobrých i zlých, s farářem schopným i podivínem, nekňubou nebo prevítem. Nemyslím tím, abyste kněze nepotřebovali, abyste se naučili, jak žít křesťanským životem bez Eucharistie a svátosti smíření, ale abyste dospěle přijali zodpovědnost za svůj duchovní život. Žvástá kněz při kázání nebo huhňá tak, že mu není rozumět? O to víc si uvědomuji svoji zodpovědnost krmit se duchovně něčím jiným než nedělní homilií - možností je dnes tolik. Nevznikají na faře žádné podněty pro rodiny s dětmi? Jistě se najde šikovný tatínek či maminka, co to zvládnou zorganizovat. Je farář na lidi protivnej? O to spíš musím rozvíjet kulturu pohostinnosti, abych příchozí a stabilní zahříval teplem Kristovy lásky. Neodpovídá kněz svým zaměřením mé spiritualitě? Třeba Vás je ve farnosti takových víc a je to na Vás, založit mariánské večeřadlo, skupinku lectio divina nebo modlitbu chval. Poličská farnost je v tomto ohledu lepší než mnohé, ale vždycky je kam růst.

Svatý kněz vede sobě svěřené ke svatosti, to je určitě pravda. Ale na tuto pravdu nemůžete spoléhat. Cesta ke svatosti však není nesvatým knězem zatarasena. Svátosti, Písmo, společenství věřících, půst, modlitba a Duch svatý jsou Vám přístupní, i kdyby byl Vaším farářem ten největší prevít na světě.

Závěrem

Stejně jako učitel zeměpisu přesvědčuje své žáky o tom, jak je zeměpis důležitý, stejně jako přesvědčuje učitelka matematiky své studenty, že matiku se mají učit, a ne angličtinu, protože anglicky umí v Americe každá uklízečka, tak i já bych si tuze přál, aby pro nás byl Bůh na prvním místě a abychom k tomu byli schopni napomáhat mnohým ostatním. Jediný rozdíl je v tom, že na rozdíl od učitelky matematiky a zeměpisáře se v tom nemýlím.

Tak to byl můj sen o poličské farnosti, zvu Vás tímto, abyste mi osobně nebo i na stránkách Farního posla dali vědět o snu svém. A třeba se v něčem shodneme a dokážeme vymyslet, kterým směrem společně vykročit, abychom se k němu přiblížili.

P. Tomáš

Sylvester V. D. Souza

Indický chlapec sponzorovaný dětmi naší farnosti

Některé děti z naší farnosti už čtyři roky podporují chlapce z diecéze Belgaum v jižní Indii, kterému je v současnosti 11 let a chodí do 6. třídy.

Budeme rádi, když se v roce 2021 zapojí i děti, které doposud nepřispívaly. Mělo by se jednat o část příjmu dětí (kapesného, daru…), aby se učily dělit s těmi, kteří mají méně než my. Kdo a kolik přispívá, se neeviduje.

Vojtěch Klimeš by uvítal, kdyby se našla rodina, která by ho vystřídala v organizaci (zajištění komunikace, informování dětí o průběhu studia, vybírání a odesílání peněz).

V „jiných časech“ děti přispívaly vždy první neděli v měsíci při mši v 10:30 při průvodu spolu s přinášením darů. Snad jednou přijde neděle, kdy bude opět možné přispívat tímto způsobem, ale prozatím to bude tak, že každou první neděli v měsíci bude v kostele kasička se Sylvesterovou fotkou. Bylo by vhodné, pokud děti nebudou některou neděli moct přispět, aby následující neděli daly o to víc.

Takhle vypadá Sylvesterovo vysvědčení.

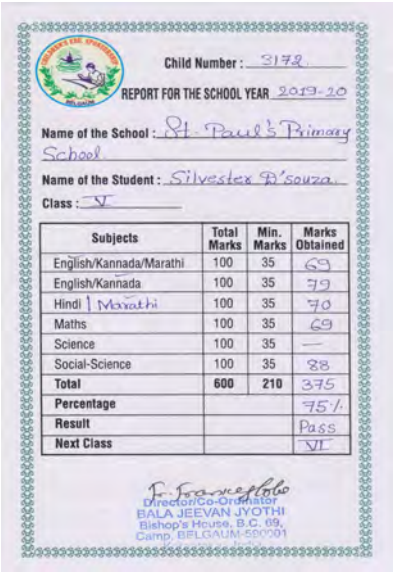

Child Number : 3172

REPORT FOR THE SCHOOL YEAR 2019-20

Name of the School : St. Paul's Primary School

Name of the Student : Silvester D'souza.

Class : V

Subjects	Total Marks	Min. Marks	Marks Obtained
English/Kannada/Marathi	100	35	69
English/Kannada	100	35	79
Hindi / Marathi	100	35	70
Maths	100	35	69
Science	100	35	—
Social-Science	100	35	88
Total	**600**	**210**	375
Percentage			75%
Result			Pass
Next Class			VI

Director/Co-Ordinator
BALA JEEVAN JYOTHI
Bishop's House, B.C. 69,
Camp, BELGAUM-590001

Máme z něho opravdu radost.

Pozdravy z daleké Indie…

psané Sylvesterem pro každého z Vás

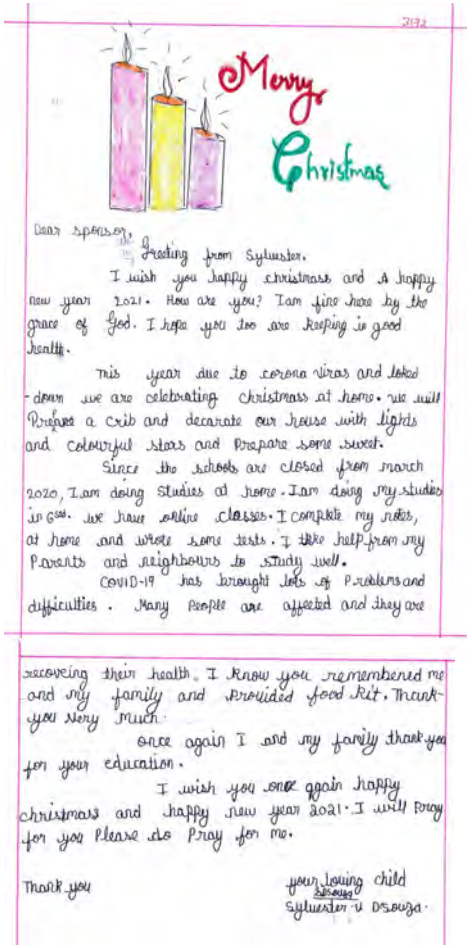

3172

Merry Christmas

Dear sponsor,
Greeting from Sylvester.
I wish you happy christmas and a happy new year 2021. How are you? I am fine here by the grace of God. I hope you too are keeping in good health.
This year due to corona virus and lock-down we are celebrating christmas at home. we will prepare a crib and decorate our house with lights and colourful stars and prepare some sweet.
Since the schools are closed from march 2020, I am doing studies at home. I am doing my studies in 6th. we have online classes. I complete my notes, at home and wrote some tests. I take help from my parents and neighbours to study well.
COVID-19 has brought lots of problems and difficulties. Many people are affected and they are recovering their health. I know you remembered me and my family and provided food kit. Thank-you very much.
once again I and my family thank you for your education.
I wish you once again happy christmas and happy new year 2021. I will pray for you please do pray for me.
Thank you
your loving child
Sylvester D'souza.

Překlad posledního dopisu:

Milí sponzoři,
zdraví Vás Sylvester.

Přeji veselé Vánoce a šťastný nový rok 2021. Jak se Vám daří? Díky Bohu, máme se dobře. Doufám, že jste všichni zdrávi.
Tento rok kvůli koronaviru a lockdownu jsme slavili Vánoce doma. Připravili jsme betlém, ozdobili náš dům světly a barevnými hvězdami a dále jsme vyrobili cukroví.
Protože jsou školy od března zavřené, studuji z domova. Šestou třídu studuji online. Dělám si doma zápisky a také píšu testy. Se studiem mi pomáhají také sousedi.
Covid-19 přinesl spoustu problémů a těžkostí. Mnoho lidí se nakazilo a nyní se zotavují. Vím, že pamatujete na mne a mou rodinu a poskytujete dobrou péči. Moc za ni děkuji.

Ještě jednou já i moje rodina Vám velmi děkujeme za možnost mého vzdělání.

Ještě jednou přeji veselé Vánoce a šťastný nový rok 2021.
Budu se za Vás modlit.
Prosím, modlete se i Vy za mne.

Děkuji,

Vaše milující dítě Sylvester

Papež František

O modlitbě

Ve svých kázáních a promluvách se papež František často zabýval tématem modlitby, a to při různých příležitostech.

Odpočívat v Pánu

K naslouchání a přijetí Božího povolání a k přípravě Ježíšova příbytku musíte být schopni odpočívat v Pánu, modlit se. Modlit se znamená odpočívat v Pánu. Musíte denně nacházet čas k modlitbě. Mohli byste mi však říci: To známe. Svatý otče, já bych se chtěl modlit, ale mám tolik práce! Musím pečovat o děti, mám povinnosti doma a jsem příliš unaven, než abych dobře spal. To může být pravda, ale pokud se nemodlíme, nepoznáme nikdy to, co je ze všeho nejdůležitější, totiž Boží vůli pro sebe. A s modlitbou také zvládneme veškerou svoji aktivitu a tisíceré starosti.

Odpočinek v modlitbě je obzvláště důležitý pro rodiny. Především v rodině se učíme modlit. Nezapomínejte – když se rodina spolu modlí, zůstává spolu. A to je důležité. V rodině poznáváme Boha, vyrůstáme jako muži a ženy víry a vnímáme, že jsme součástí větší Boží rodiny, církve. V rodině se učíme mít rádi, odpouštět, být velkodušní a otevření, a nikoli uzavření a sobečtí. Učíme se vidět za svoje potřeby, setkávat se s druhými a sdílet svůj život s nimi. Proto je tolik důležité se v rodině modlit! Proto jsou rodiny tak důležité v Božím plánu s církví! Odpočívat v Pánu znamená modlit se. Společně se modlit v rodině.

Chtěl bych vám také říci něco velmi osobního. Velice miluji svatého Josefa, protože je to silný a tichý muž. Mám na stole sošku sv. Josefa, který spí, a zatímco spí, pečuje o církev. Ano! Může to udělat, jak víme. Když mám nějaký problém nebo těžkost, napíšu vše na lísteček, který vložím pod svatého Josefa, aby o tom snil. To znamená – modlete se za onen problém.

Převzato z radiovaticana

Zdůrazňovat úlohu seniorů

ve světě i v církvi

Žijeme v době, kdy středem pozornosti je mládí. Mládí znamená výkon, nebojácný běh životem (rychlost) a snahu pomíjet vše staré. Ale co s lidmi, kteří se dnes dožívají ve stále větší míře osmdesáti až devadesáti let?! Pro mnohé jsou zbytečným, ba dokonce zatěžujícím prvkem, a dávají jim to znát. Je to však rozumné? Nepodřezáváme si pod sebou větev?!

Naštěstí se najdou lidé (např. autorka knihy Stáří jako inspirace k aktivitě Veronika Čepelková, Grantis 2016), kteří se – ač jsou sami mladí – snaží porozumět stáří, dát mu váhu, která mu náleží, a též pomoc a lásku nejen lidskou, ale i Kristovu.

V dřívější době, kdy žily v rodině pohromadě tři generace (zvlášť na vesnicích), byl starý člověk začleněn do společnosti, měl tam své místo. Zprvu pomáhal svými slábnoucími silami, později seděl na lavičce, sledoval děj kolem sebe, zaměřoval se do svého nitra a vyzařoval do okolí klid a důvěru. Též vzpomínal, ale byl také připomínkou těm mladým, že nadejde čas, kdy i oni budou staří. Mladí se učili od starých. „Poslední radosti člověka jsou tišší, ale také hlubší“ (Bosmans).

Dnes je trend být stále mlád. Náhodou jsem viděl vedle sebe dvě knihy – od Anselma Grüna Umění stárnout a knihu s nadpisem Jak mládnout (autora si nepamatuji). Co je trapnější než senior(ka) chovající se jako pubescent? Umění stárnout je velkým uměním, je to nalézání smyslu života. A naštěstí v naší společnosti jsou organizace a obětaví lidé, kteří žijí se seniory, nechají je stárnout a dávají jim pocit důležitosti a užitečnosti. Též učí společnost jinak se dívat na stáří. V době, kdy tři generace už nežijí pospolu a ani nemohou díky jinému způsobu života, je potřeba více zdůrazňovat úlohu seniorů ve světě i v církvi. Každý počin v tomto směru je velmi záslužný.

Úvodní slovo P. Jana Rybáře ke knize Stáří jako inspirace k aktivitě

Chvála kněžských žvástů

aneb Co dělal pan farář o dovolené

Možná znáte tu situaci, kdy něco těžkého děláte a kolem se ochomýtá nějaký radílek, co všechno ví nejlíp a rád kritizuje, ale sám neudělá nic. Tak přesně pozici tohoto chytrolína rád zaujímá otec Tomáš ke knihám Štěpána Smolena, když se některá z nich blíží k vydání. Tvoří výtečný tým, jeden maká a druhý kafrá. Ustavičné kritice jeho nové knihy, která je poskládána z cca 50 netradičních chval, také otec Tomáš věnoval podstatnou část své únorové dovolené. Otec Štěpán vyhodnotil jako přiměřenou gáži za tuto jeho láskyplnou práci možnost jednu z těchto chval uveřejnit na stránkách Farního posla. Vybrali tu, která by se polička farníkům mohla hodit. Kniha snad vyjde tento rok v nakladatelství Cesta.

Kéž bychom my kněží buď kázali o Bohu, nebo nekázali vůbec. S takovými zázraky však příliš počítat nelze, a proto jsem se vydal na dobrodružnou výpravu za hodnotou kněžského tlachu. Přinesl jsem z ní pro své spoluvěrce čtverou chválu žvástu, díky níž nepochybně budou odcházet z kostela naplněni vděčností, i pokud na ně příslušník kléru od ambonu opět vydáví komentář k včerejším zprávám.

(1) Když ochabovala víra Tolkienova syna Michaela, poslal mu otec 1. listopadu 1963 dopis: „Doporučuji ti toto cvičení (k němuž bohužel snadno najdeš příležitost): jdi k přijímání za okolností, které se příčí tvému vkusu. Najdi si kněze, co popotahuje nosem, anebo žvaní, nebo nějakého namyšleného a obhroublého řeholníka.“ Jinými slovy, možná teprve tváří v tvář lidské bídě si křesťan všimne, kvůli komu do kostela přišel, a že tím někým není úchvatně promlouvající pater ani skvěle zpívající schola ani sympatické spolčo, ale Kristus – tedy Pán úplně stejně přítomný, ať už je obklopen ubíjejícími plky, nebo zlatoústými řečmi svatého Jana. A v prvním případě možná přítomný dokonce patrněji: skvělý kněz nebo skvělá schola by mohli posluchače natolik zaujmout, že by přes ně nedohlédl k Bohu. Zato v marasmu zbývá už jenom Pán přicházející sám se svým Slovem a Tělem v evangeliu a eucharistii.

Buď tedy pochválen, kněžský žváste, neboť přivádíš křesťana ke Kristu!

(2) Ale nejen to. Moc paterova plácání sahá ještě dál. Všimla si toho Flannery O'Connorová v dopise kamarádce z 22. srpna 1960: „Manžel mé sestřenice byl minulý týden přijat do církve. Už dříve chodíval [s rodinou] do kostela, ale nikdy o ty věci neprojevil zájem. Ptali jsme se, jak to, že se najednou zajímat začal. Odpověděl, jak díky hrůznosti kázání poznal, že musí být ještě něco jiného, co sem ty lidi vede.“

Buď tedy pochválen, kněžský žváste, neboť přivádíš ke Kristu i nevěřící!

(3) Postupme však ještě dál. Pamatuji, jak jsem jednou jako bohoslovec o Vánocích ministroval ve farnosti, kde mě mnozí znali. Mezi lidem na půlnoční byli i moji skeptičtí učitelé a spolužáci z gymnaziálních let, kteří se pochopitelně ptali, co se to Štěpánovi stalo, že se – jak by řekli – „dal na víru“. Kráčel jsem v ministrantském před hostujícím knězem a vnímal jejich pohledy. A musel jsem kráčet pomalu, protože pater za mnou už rovnou chůzi nedovedl. Svátečně ochmelen přistoupil k oltáři Božímu, škytnul a sednul. Když pak přišlo kázání, přečetl přerývaně článek o vánočním stromečku, stažený zjevně z wikipedie.

A tehdy jsem chtěl – ponoukán hněvem a marnivostí – servat rochetu, rozepnout kleriku a dát demonstrativně všemu lidu najevo, že s tímhle trapným podnikem já nemám nic společného. Ale jak jsem tak zaryval nehty do barokní sesle, osvítila mě myšlenka – a já věřím, že shora. Měl jsem náhle před očima církev sice svatou ve své nauce, ve svých svátostech a ve svých svatých, zároveň však plnou lidí, kteří – pokud jde o nauku – ve víře kolísají, kteří – pokud jde o svátosti – milostí plýtvají a kteří – pokud jde o svatost – k nebi spíš kulhají, než běží, církev, která není elitním klubem, ale záchytkou pro hříšníky. Možnost poslouchat před očima osob, jejichž úsudku jsem si vážil, polodementní deklamace ožralého kněze byla výbornou terapií pýchy. Připomněl jsem si, že Nevěsta Kristova není zednářská lóže, v níž se scházejí lepší lidé, aby budovali ještě lepší svět, ale nadpřirozená konstrukce sestavená z trosek milovaných Pánem. Není možné se odebrat do jiného, ušlechtilejšího spolku Božích dětí nebo si takový založit, protože Pán chtěl jenom jeden – a dopustil v něm i užvástané podnapilé velebníčky, co ho budou třeba i svatokrádežně při mši chytat do rukou. A pokud jsem se do té doby hrdě nadýmal příslušností ke zbožné hrstce uprostřed tohoto zvráceného pokolení, mohl jsem nyní jasněji uvidět, že svatost církve neznamená výstavnost instituce a že pitomě zpupné je to mé nadýmání. Svatá je nauka a svaté jsou svátosti. Ve všech ostatních ohledech je však třeba tenhle Boží chlív (jehož zasviňováním jsem nejednou sám vinen) předkládat Pánu modlitbou.

Buď tedy pochválen, kněžský žváste, neboť učíš lásce k církvi!

(4) Ani to však není konec chválení. Klišé praví, že mnoho dělá ten, kdo se pro Boha činí, že více dělá ten, kdo se k němu modlí, a nejvíce ten, kdo pro něj trpí – tedy obvykle i posluchač kázání. Moudrými slovy by se mohl sytit pro vlastní blaho a propadat přitom duchovnímu obžerství. Je-li však krmen nepoživatelnými verbálními výlevy, může svým setrváním v chrámu projevit lásku k Bohu nezištně, a přispět tak k růstu Božího království.

Buď tedy pochválen, kněžský žváste, neboť získáváš zásluhy svým posluchačům!

Až tedy křesťan příště uslyší čtyřicetiminutovou kněžskou promluvu na téma „něco mě napadlo cestou do sprchy, ale nevím, co přesně to bylo“, nechť vzpomene, že právě dostal příležitost prohloubit svou lásku ke Kristu i k církvi a přinést záslužnou oběť, nad níž andělé v nebi zajásají.

Štěpán Smolen

Poličští duchovní správci

v posloupnosti

Působili v letech:

Katolíci

1324 Petr Herbort
1347 kněz neznámého jména
1374 Pavel z Chocně
1385 Matyáš ze Starého Kolína
1389–1393 Pavel Lauterbach
1393 Martin
Mauritius
1393 Matěj z Nového Kolína
1397 Václav Sláma
1402 Mauritius
kněz Beneš

Ultrakvisté (kališníci)

1419 Vavřinec z Modřic
1423 kněz Jan
1472 Vavruška
1472 Petr
Václav Mička (Myčka)
Beneš
Jíra Mička
další neznámí
1563 Kryštof (Krištof)
1563 Šimon Litomyšlský
1585 Mikuláš Svojanovský
1585 Adam Kouřímský
1585 Adam Litomyšlský
1588 Jan Oupický
1590 Jiří Kozenský
1590 Josef Auspinský
1590 Hartulus Wodmianský
1590 Jan Marci Vodňanský
1592 Matěj Levinský
1596 Jan Adolf Oustecký
1597 Vavřinec Žandovský
1598 Michal
1600 Jan Písecký
1605 Michal
1607 Matěj Stříberský
1610 Jan Hortulus Wodmianský
1619–1624 Tobiáš Cichoraeus Králové-hradecký

Pozn.: *Roku 1525 užívali kališníci českého jazyka k bohoslužbám.*

1624–1625 přestala být správa církevní česká – nastala správa církevní římská (katolíci)

1625 Jan Stanislav Kosovič
1629 Severin Ryznarovský
1630 Josef Marian Prosický
1630 Petr
1631 Valentin
1632 Šťastný ze Sádku
1635 Alexandr Balt. Vábský
1638 Adam Václav Snurius Rosemon tanus, Slezák
1640 Jan František Šnorhovius
1642 Pater Jan – *kališník*
27. 11. 1643 František Jan Šnurhov
28. 12. 1654 Ondřej Hochstall
20. 3. 1656 Tomáš Kryštof Sauermann

Část pohlednice z roku 1907

Děkanové

Podle některých pramenů byl děkanský úřad zřízen r. 1657 (některé prameny uvádějí titul děkan i dříve). Děkan většinou zastával funkci vikáře.

30. 5. 1657		Matěj Karel Kottecius
31. 10. 1666		Bartoloměj Novák
27. 1. 1699	5. 3. 1721	Tomáš Štěpánek
5. 4. 1721	25. 5. 1762 (zemřel)	Karel Leopold Nepauer
15. 12. 1762	24. 5. 1808 (zemřel)	Karel Josef Hron z Lichtenberka (z Leuchtenberka)
13. 3. 1809	28. 10.1829 (zemřel)	Josef František Štefka
2. 9. 1826	*30. 9.1830*	*Antonín Hájek – administrátor*
1. 10. 1830	23. 9. 1852 (zemřel)	Jan Nepomuk Stelzig
1853	9. 7. 1863 (zemřel)	Jan Philipp
1863	*1864*	*Jan Bis - administrátor*
10. 6. 1864	27. 3. 1869 (zemřel)	Josef Petzold
1869	*1871*	*Dominik Faltus – administrátor*
1871	7. 4. 1876 (zemřel)	František Dařílek
1876	*1877*	*František Janeček – administrátor*
5. 4. 1877	23. 1. 1890	Leopold Mazač
1890		*Jan Volánek – administrátor*
5. 4. 1877	11. 10. 1895	Jan Evangelista Bis
1895	*1896*	*Jan Volánek – administrátor*
14. 8. 1896	15. 12. 1899 (zemřel)	Josef Jezdinský
1899	*1900*	*František Dittrich – administrátor*
1. 8. 1900	23. 1. 1923	Jan Letošník
1923	*1924*	*Alois Stanislav Novák – administrátor*
29. 2. 1924	20. 4. 1945 (zemřel)	Antonín Kovář *(jmenován děkanem)*
1945	*1946*	*Vítězslav Walter – administrátor*
1. 7. 1946	zatčen září 1949	Jaroslav Daněk

Od této doby již nejsou jmenováni děkani v souvislosti s výkonem duchovní správy v Poličce.

1949	*1950*	*Vladimír Tláskal – administrátor*
1. 8. 1950	zatčen říjen 1954	ThLic. František Hájek
1. 11. 1954	22. 1. 1970 (+ H. Brod)	Jan Klimovič
1970		*Václav Pavliš – administrátor*
1. 4. 1970	31. 7. 1992	Jiří Schnitter
1. 8. 1992	30. 9. 1992	Petr Boháč
1. 10. 1992	30. 6. 2008	Rudolf Zahálka
1. 7. 2008	31. 7. 2011	Adrian Jaroslav Sedlák OPraem.
1. 8. 2011	31. 7. 2017	Miloslav Brhel
1. 8. 2017		Tomáš Enderle

Poličští duchovní správci

Poznámky ke str. 18 a 19

Pozn.:
Vzhledem k tomu, že bylo čerpáno z několika různých pramenů, mohou se některé údaje lišit. Duchovní uváděný kurzivou je vykonávající prozatímně úřad děkana (duchovního správce farnosti) – administrátor, než nastoupí nový duchovní správce svůj úřad.

Použitá literatura:

- *Farní kroniky – Archiv Litomyšl 1836–1944 sig. KR 35; 1760–1853 sig. KR 600*
- *Paměti královského věnného města Poličky do r. 1838 – napsal P. Ant. Hájek 1890*
- *Královské věnné město Polička 1893, Jan Václav Štefka*
- *Dějiny města Poličky – Jindřich Růžička a Josef Krušina, Polička 1968*
- *Jitřenka č. 19/1883, str. 230/231, autor neuveden*
- *Zápisy p. Jaroslava Vorlíčka, zdroj neznámý*
- *Polička, královské věnné město v Čechách – Josef Václav Michal, Praha 1848*
- *Z kulturních dějin královského věnného města Poličky (1905) – Karel Adámek*
- *Zápis nalezený v kopuli věže kostela sv. Jakuba v Poličce (srpen 2009)*
- *Archiv Královéhradeckého biskupství*

P. Tomáš Štěpánek

30. května roku 1657 bylo v Poličce zřízeno děkanství. Tehdy byl v Poličce farářem P. Matěj Karel Kottecius. Po něm nastoupil 31. října 1666 Bartoloměj Novák. Dalším děkanem v Poličce se stal od 27. ledna 1699 dřívější kaplan Tomáš Štěpánek, který 5. března 1721 (přesně před třemi sty lety) odešel z Poličky.

O děkanovi Štěpánkovi nacházíme v článku Stanislavy Peckové **Žádné pohádky, samá pravda** (Lidové noviny, sobota 21. května 2011 a neděle 22. května 2011) zajímavou zprávu Ondřeje Štepánka, bádajícího v historii svého rodu.

„Zajímavou osobností rodu byl Tomáš Jan František (pozn. Štěpánek), který se dal na církevní dráhu. Studoval na klatovské jezuitské koleji, poté se stal kaplanem a děkanem v Poličce, posléze děkanem v Chlumci nad Cidlinou, současně byl venkovským vikářem a nesídelním kanovníkem Kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Svoji profesní dráhu dovršil v roce 1748, kdy byl zvolen děkanem kapituly. Císařovna Marie Terezie jej povýšila do českého rytířského stavu a současně mu udělila predikát von Taurowa čili z Tourova*. Domnívám se, že zvoleným predikátem chtěl poukázat na dávnou slávu rodu, který upadl v zapomenutí.“ Bohužel, jeho životopisná data neznáme.

** Ves Tourov, dnes osada města Bavorov (okr. Strakonice), z níž rod Štěpánkův pochází.*
Z matričních záznamů lze zjistit, že sestra děkana Štěpánka, vdova po Janu Tichém, manželka konšela, radního, narozena r. 1714, zemřela 23. máje 1753 a byla pochována v kryptě zdejšího kostela sv. Jakuba.

V minulém čísle si prosím opravte na straně 21:
P. Josef Pardus se narodil před **220 lety**… Za chybu se omlouváme.

Str. 18–21 připravil Mirek Andrle

Svatému Josefovi

obrázek k svátku

Milé děti, milí mládežníci,

pomohli byste nám s dárkem pro svatého Josefa? Není to vůbec nic složitého, stačí najít si trochu času a mít chuť kreslit nebo malovat. Svatého Josefa, samozřejmě… Tak, jak si ho představujete, tak, jak jste ho už někde zobrazeného viděli (i tak, jak ho ještě nikdo nikdy neviděl), tak, jak se staral o malého Ježíška a Pannu Marii… Určitě přijdete na spoustu dalších způsobů, jak ho nám ostatním představit. A pokud se Vám podaří přemluvit rodiče, dědečky, babičky…, prostě ty, kdo jsou o něco starší než Vy, aby se k Vašemu tvoření přidali, bude to na dvojnásobnou pochvalu.

Obrázky (nejlépe ve formátu A4, ale rozhodně se tím nenechte omezovat, přijímáme se stejnou radostí jak miniatury, tak plátna v životní velikosti) můžete přinášet do 19. března (tedy do Josefova svátku) na faru nebo do kostela sv. Jakuba. Všechny je vystavíme v učebně (která už tak moc potřebuje obnovit výzdobu!) a necháme si je zde celý tento rok, který je svatému Josefovi zasvěcený.

Z farní kanceláře Vás všechny zdraví a na Vaše nápady se moc těší

Věra a Eva

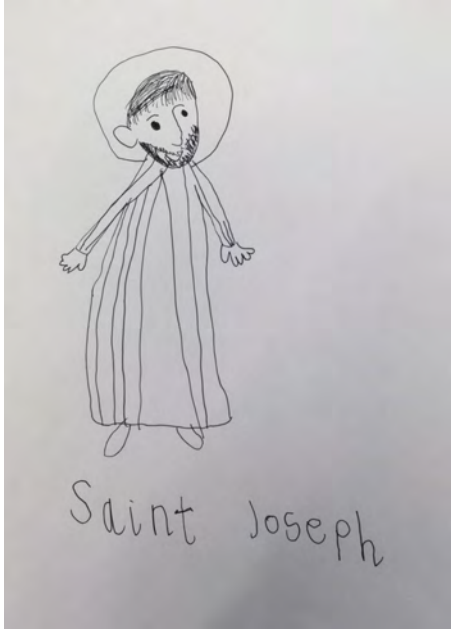

Zkusíš to taky?

:-)

Pro chytré hlavičky

Kolik toho víš o sv. Josefovi? Otestuj se v následujících úkolech.

A/ 19. března je _____ sv. Josefa.

B/ Dokážeš rozlišit, v čem bys mohl sv. Josefa následovat a které vlastnosti k němu nepatří?

ANO	NE	pýcha	ANO	NE	tichost
ANO	NE	ustrašenost	ANO	NE	nenávist
ANO	NE	dělat to, co je správně, i když to přinese nepohodlí	ANO	NE	trpělivé plnění úkolů bez toho, aby všichni věděli, jaký jsem machr
ANO	NE	neustálé stěžování si	ANO	NE	vychloubání se
ANO	NE	důvěra v Hospodina i v situacích, kterým nerozumím	ANO	NE	poslušnost
ANO	NE	laskavost	ANO	NE	citlivost
ANO	NE	lenost	ANO	NE	závist
ANO	NE	tvořivá odvaha	ANO	NE	pracovitost

C/ Víš, která Josefova vlastnost je napsaná přímo v Bibli?

1. Jaké měl Josef povolání?
2. Kde Josef bydlel a pracoval?
3. Navštívil Josef Egypt?
4. Byl Ježíš jeho dítě?
5. Jak se jmenoval král, do jehož rodiny Josef patřil?
6. Kdo Josefovi vysvětloval podivné věci?
7. Kdo byla Josefova manželka?
8. S kým se Josef setkal tu noc, kdy se narodil Ježíš?

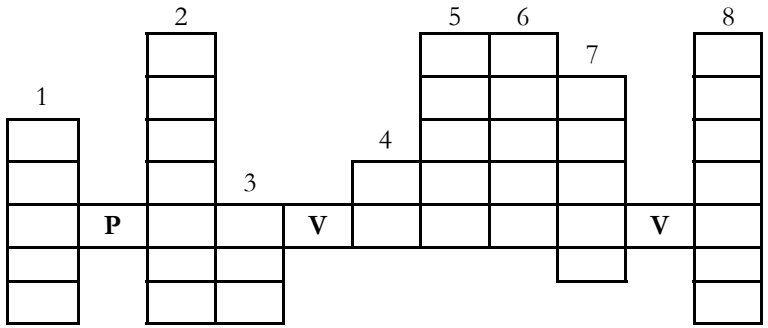

Mt 1,19: … Josef byl _____ …

D/ Dokresli Josefova pomocníka a na háky zavěs nářadí.

Rozpis bohoslužeb na březen

Neděle 7. 3. 3. neděle postní	7:30 Ja: za zemřelé Františku, Jiřího a Jindřicha Bulvovy a živé členy toho rodu 9:00 J: 10:30 Ja: 18:00 Ja:
Úterý 9. 3.	7:00 K:
Středa 10. 3.	18:00 Ja: za děti a jejich rodiny s prosbou o Boží požehnání, ochranu Panny Marie, za dar zdraví a dar víry pro všechny
Čtvrtek 11. 3.	18:00 Ja:
Pátek 12. 3.	18:00 Ja: za rodinu Královu a Leinveberovu
Sobota 13. 3.	18:00 Ja: za zemřelého Josefa Řehůřka
Neděle 14. 3. 4. neděle postní	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Betkovu a Štěpánkovu 10:30 Ja: na poděkování za 75 roků života s prosbou o požehnání a ochranu do dalších let 18:00 Ja:
Úterý 16. 3.	7:00 K:
Středa 17. 3.	18:00 Ja: za dceru
Čtvrtek 18. 3.	18:00 Ja: za Helenu Dubišarovou a Jaromíra Paščenko
Pátek 19. 3. SLAVNOST SV. JOSEFA	18:00 Ja: za Josefa a Marii Daskovy
Sobota 20. 3.	18:00 Ja: za Bohuslava a Anežku Bartošovy a celý rod
Neděle 21. 3. 5. neděle postní	7:30 Ja: 9:00 J: za živé a zemřelé farníky 10:30: 18:00 Ja:
Úterý 23. 3.	18:00 Ja:

Středa 24. 3.	18:00 Ja:
Čtvrtek 25. 3. SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ	18:00 Ja:
Pátek 26. 3.	18:00 Ja: za zemřelé rodiče, bratra Jana a duše v očistci
Sobota 27. 3.	18:00 Ja: za manžela, rodiče z obou stran a švagra
Neděle 28. 3. KVĚTNÁ NEDĚLE	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelou Marii Juklovou 10:30 Ja: 18:00 Ja:
Úterý 30. 3.	7:00 K:
Středa 31. 3.	7:00 K:
Čtvrtek 1. 4. ZELENÝ ČTVRTEK	18:00 Ja: za zemřelé Rosalii a Václava Kysilkovy a živé členy rodiny
Pátek 2. 4. VELKÝ PÁTEK	18:00 Ja:
Sobota 3. 4. BÍLÁ SOBOTA	20:30 Ja: za živé a zemřelé poličské kněze
Neděle 4. 4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	7:30 Ja: 9:00 J: 10:30 Ja: za živé i zemřelé z rodu Šafářových 18:00 Ja: za živé a zemřelé farníky

Sbírky v minulém měsíci:

	Polička	Pomezí
7. 2.: pro farnost	7.634 Kč	2.015 Kč
14. 2.: pro farnost	7.971 Kč	1.460 Kč
21. 2.: pro farnost	6.335 Kč	2.295 Kč

Mimořádné sbírky

28. 2.: Svatopetrský haléř	14.070 Kč	2.570 Kč

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.